

Itku pitkästä IPA:sta

Tällä palstalla olutkouluttaja ja oluenpanija Mikko Salmi purkaa mieltään oluen tiimoilta.

OSTATKO JÄRJETTÖMÄSTI suolattua lihaa ja pidät sitä herkkuna? Entä lipeäkalaa? Maistuvatko nitriittinakit, natriumglutamaatti, irtokarkit? Holtittomasti humaloitu olut?

Humala on hyvä säilöntäaine – kuten alkoholikin. Kun Intiassa 1800-luvulla majailleiden siirtomaaherrojen piti saada ginille vaihtelua, keksivät brittiläiset oluenpanijat sisällyttää olueensa moninkertaiset määrät tätä säilöntäainetta. Tuote kesti laivamatkan ja jäi elämään oluttyylinä nimeltä India Pale Ale.

Jotta elintarvikkeet kestäisivät ajan hammasta, niihin lisätään säilöntäaineita. Sopii minulle. Sen sijaan överiksi mennyt annostelu on ilmiö, jota tulee vihdoin pohtia, olkoonkin että oluessa humalan rooli on tuottaa paljon muutakin kuin pitkää säilyvyyttä.

Vuosituhaten alussa keitin Ravintolapanimo Haagassa koe-erän 100-IBUista olutta, joka veti suun muikeaksi. Siinä ei tuntunut olevan järjen häivääkään. Vielä vuosikymmen sitten 40 IBUa oli aika kova juttu. Sitten tanskalaiset pienpanimot alkoivat panna oluita jenkkiläiset esikuvinaan ja suomalaiset alkoivat panna oluita tanskalaiset esikuvinaan. Oli kekseliäisyyttä nähty Suomessakin, salmiakkilolutta ja mausteita jouluna. Mutta pian joka panimon piti saada puutynnyri ja humalaa mahdollisimman kaukaa.

Oluenpanija kaipaa virikkeitä. Tynnyribuumiin lähdin itsekin, tilasin rähjäisen konjakkitynnyrin ja maistelin sen tuomaa happamuutta. Kokeilut hiipuivat, tynnyri jäi. Sen kun puolittaa, saa komeat kukkaruukut.

Katkeruuden rajoja on jo koeteltu, alkoholia oluessa voi olla kuin viinaksissa ja jouluolut voi maistua greippimehulta. IPA on juuri nyt pop. Sen tunnistaa taviskin. Ipoissa on rebelit etiketit, joissa tekijät julistavat punk-manifestejä. Oikein ärhäkän IPAn jälkeen ei mikään oikein maistu miltään. Tai siis kaikki maistuu joko makealta tai vetiseltä. Upeaa.

Vinkki punkkareille: miten vallankumouksellista olisi paluu perusasioiden äärelle, tyylikkään maltaisten bockien, pehmeästi paahteisten mietojen portereiden ja hallitusti rakennettujen pilsien pariin? Kuinka vaikeaa onkaan panna hyvä weissbier tai tasapainoinen dunkles – ja kuinka helppoa onkaan viskata ziljoona kiloa brutopialaista villihumalaa kattilaan.

Ehkä fantasiaoluet ovat tulleet jäädäkseen ja minä olen äreä keski-ikäinen mies, joka ei ymmärrä niitä eikä Suomiräppiä – varsinkaan muuten jälkimmäistä.

MIKKO SALMI